

Sygn. akt V GC 27/16 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący- SSR Marlena Brzozowska

Protokolant- stażysta J. T.

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej w P.

przeciwko R. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powoda P. W. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej w P. kwotę 820,42 zł (osiemset dwadzieścia złotych czterdzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 352,10 zł od dnia 18.03.2014r. do dnia zapłaty;

- 328,10 zł od dnia 15.04.2014r. do dnia zapłaty;

- 140,22 zł od dnia 14.05.2014r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 183,37 zł (sto osiemdziesiąt trzy złote trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka (...) Windykacja Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wystąpiła przeciwko pozwanemu R. S. z powództwem o zasądzenie kwoty 6.539,50 zł z odsetkami ustawowymi od kwot i dat szczegółowo wskazanych w treści pozwu. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. w W. (wcześniej (...) Sp. z o.o. w W.) umowy o świadczenie usług. Na zadłużenie pozwanego składają się następujące kwoty wynikające z dokumentów księgowe pierwotnego wierzyciela: faktury VAT z dnia 1 marca 2014r. na kwotę 352,10 zł, faktury VAT z dnia 29 marca 2014r. na kwotę 328,10, zł, faktury VAT z dnia 29 kwietnia 2014r. na kwotę 140,22 zł oraz noty obciążeniowej z dnia 1 lipca 2014 r. na kwotę 5.719,08 zł. Ww. wierzytelności zostały zbyte w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 listopada 2014r. na rzecz strony powodowej. Powódka dodała, że ww. nota obciążeniowa została wystawiona w związku z brakiem wywiązania się przez pozwanego z warunków umowy w okresie promocyjnym, w konsekwencji czego umowa została rozwiązana przez pierwotnego wierzyciela. Nota obciążeniowa obejmuje wszystkie udzielone pozwanemu przy zawieraniu umów upusty

związane z zakupem sprzętu, upusty abonamentowe, rabaty za usługi dodatkowe, a wysokość noty została obliczona jako iloczyn wysokości przyznanych ulg i liczby pełnych miesięcy pozostałych do końca okresu promocyjnego, podzielone na liczbę miesięcy okresu promocyjnego, na które zostały zawarte umowy .

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi . Po przekazaniu sprawy powód uzupełnił pozew. Pozwany, mimo doręczenia mu odpisu pozwu, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie stawiał się na rozprawę wyznaczoną na dzień 21 marca 2016 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 maja 2004 r. pozwany R. S., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Hurtownia (...) S. R. zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) (...) w ramach planu taryfowego Idea Firma 50, na czas określony - 24 miesięcy, dotyczącą nr (...), aparatu N. (...). Operator nadał pozwanemu numer konta abonenckiego 1. (...). Pozwany oświadczył że otrzymał, zapoznał się i zaakceptował warunki umowy, regulamin świadczenia usług, cennik oraz regulaminem promocji Pakiet Minut dla Firm.

/dowód: umowa z dnia 26 maja 2004 r. k. 36, wraz z kopią dowodu osobistego pozwanego, zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i oświadczenia k.31-35/

W dniu 24 maja 2005 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) w ramach planu taryfowego Idea Firma 50, na czas określony - 24 miesięcy, dotyczącą nr (...), aparatu N. (...). Operator nadał pozwanemu numer konta abonenckiego 1. (...). Pozwany oświadczył, że otrzymał, zapoznał się i zaakceptował warunki umowy oraz regulamin świadczenia usług, cennik usług w ofercie N. idea dla Firm, zasięg sieci cyfrowej operatora.

/dowód: umowa z dnia 26 maja 2004 r. wraz z kopią dowodu osobistego pozwanego, zaświadczeniem o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i oświadczenia k.50-52/

W dniu 3 kwietnia 2006 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) aneks do umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z zakupem telefonu Motorola 3 C. w promocyjnej cenie 1,22 zł + VAT. Umowa dotyczyła numeru (...) i numeru konta abonenta 1. (...), została zawarta na czas określony - 24 miesięcy, tj. do dnia 25 maja 2006 r. W tym okresie pozwany zobowiązał się do nie wypowiedzania umowy, w szczególności utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta, nie dokonywania zmian planu taryfowego na plan o niższej opłacie abonamentowej, niedokonywania zmiany abonenta. W przypadku niedotrzymania warunków umowy, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta pozwany zobowiązał się zapłacić operatorowi opłatę specjalną za niedotrzymanie warunków umowy w wysokości nieprzekraczającej przyznanej ulgi w wysokości 1.519,75 zł .

/dowód: aneks do umowy z dnia 20 października 2008 r. k. 49/

W dniu 20 października 2008r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z zakupem telefonu N. (...) Śliwkowa 1G w promocyjnej cenie 181,78 zł + VAT. Umowa dotyczyła numeru (...), numeru konta abonenta 1. (...), została zawarta na czas określony - 24 miesięcy. Również w tym aneksie zawarto postanowienie analogiczne jak w aneksie z dnia 3 kwietnia 2006 r. dotyczące zobowiązania pozwanego do nie wypowiedzania umowy w trakcie jej trwania, utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czy zmian planu taryfowego i abonenta. Wskazano też, że opłata specjalna w związku z wypowiedzeniem umowy z przyczyn leżących po jego stronie abonenta nie będzie przekraczała przyznanej ulgi w wysokości 1.500,00 zł .

/dowód: aneks do umowy z dnia 20 października 2008 r. k. 46/

W dniu 31 sierpnia 2009 r. (data podpisania umowy przez pozwanego) pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) w ramach planu taryfowego Business (...), nazwa promocji (...). Umowa została zawarta na czas określony - 24 miesiące, dotyczyła konta abonenckiego 1. (...), nr (...). W ramach umowy pozwany nabył kartę abonencką i urządzenie antydata modem (...), każde za 1 zł oraz uzyskał ulgę w wysokości 1.500,00 zł. Zgodnie z warunkami umowy w sprawach nieuregulowanych zastosowanie miały postanowienia Regulaminu Świadczeń Usług (...), cennika świadczonych usług telekomunikacyjnych lub regulaminy, cenniki promocji i usług promocyjnych. W postanowieniach zawarto m.in. zapis, że w okresie promocyjnym abonent zobowiązany jest do nie wypowiedzania umowy, utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta. Po upływie okresu promocyjnego umowa może ulec przedłużeniu na kolejny okres promocyjny lub przekształceniu na czas określony (§ 4). Zgodnie z §6 w przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po jego stronie abonenta, operatorowi przysługuje względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania w wysokości wskazanej w umowie odnośnie każdego numeru abonenckiego. Roszczenie to będzie wyliczana według wzoru: wysokość roszczenia = równowartości przyznanej ulgi dla okresu promocyjnego x liczba pełnych miesięcy pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczbę miesięcy okresu promocyjnego. Upusty udzielone abonentowi obejmują w szczególności opłaty aktywacyjne, opłat abonamentowych, zniżek na usługi telekomunikacyjne, ceny zakupu terminalna i innego sprzętu.

/dowód: umowa z dnia 31 sierpnia 2009 r. wraz z warunkami umowy, dokumentem wydania urządzenia k. 26-30 /

W dniu 20 kwietnia 2010 r. pozwany zawarł z O. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z zakupem telefonu N. (...) Czarny oraz z rabatem w stosunku do ceny promocyjnej wynoszącym 120,78 zł. + VAT. Umowa dotyczyła numeru (...), numeru konta abonenta 1. (...). Umowa została zawarta na czas określony - okres promocyjny 24 miesiące, tj. do dnia 15 października 2012 r. W związku z zawarciem umowy pozwany otrzymał ulgę w wysokości 1.331,42 zł (§9 ust 6 aneksu). W okresie promocyjnym abonent zobowiązany był do nie wypowiedzania umowy, w szczególności utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta, nie dokonywania zmian planu taryfowego na plan o niższej opłacie abonamentowej, niedokonywania zmiany abonenta. Po upływie okresu promocyjnego umowa mogła ulec przedłużeniu na kolejny okres promocyjny lub przekształceniu na czas nieokreślony. W przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po jego stronie abonenta operatorowi przysługuje względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia: a/ zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym b/ zawarcia aneksu umowy do dnia jego rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym, c/ pierwszego dnia kolejnego okresu promocyjnego umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w kolejnym okresie promocyjnym. Roszczenie z zwrot ulgi przysługuje operatorowi w odniesieniu do każdego nr abonenckiego i będzie wyliczana według wzoru: Wysokość roszczenia = wysokości ulgi przyznanej abonentowi x liczba pełnych miesięcy pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczba miesięcy okresu promocyjnego.

/dowód: aneks do umowy z dnia 20 kwietnia 2010. k. 53-54/

W dniu 1 lipca 2010r. (data podpisania umowy przez pozwanego) pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. (następnie (...) S.A. w W.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) w ramach planu taryfowego Business (...), nazwa promocji (...) na próbę. Umowa została zawarta na czas określony - 24 miesiące, dotyczyła nr (...), numeru konta abonenta 1. (...). W związku z zawarciem umowy pozwany otrzymał ulgę w wysokości

623,54 złotych. Zgodnie z warunkami umowy w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają postanowienia Regulaminu Świadczeń usług (...), cennika świadczonych usług telekomunikacyjnych lub regulaminy, cenniki promocji i usług promocyjnych. W warunkach zawarto m.in. zapis, że w okresie promocyjnym abonent zobowiązany jest do nie wypowiedzania umowy, w szczególności utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta, a po upływie okresu promocyjnego umowa może ulec przedłużeniu na kolejny okres promocyjny lub przekształceniu na czas określony (§3 pkt 2b). Wysokość ulgi przyznanej abonentowi oznaczała sumę upustów udzielonych abonentowi według wartości na dzień zawarcia umowy/ aneksu/ przedłużenia okresu promocyjnego, wyrażająca się pomiędzy różnicą w cenie podstawowej (po upuście) a upust mógł dotyczyć w szczególności opłaty aktywacyjnej, opłat abonamentowych, zniżek na usługi telekomunikacyjne, ceny zakupu terminalna i sprzętu. (§3 pkt 2f). Zgodnie z §6 ust. 6 w przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po jego stronie abonentowi przysługuje względem abonentu roszczenie o zwrot przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia: a/ zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym b/ zawarcia aneksu umowy do dnia jego rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym, c/ pierwszego dnia kolejnego okresu promocyjnego umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w kolejnym okresie promocyjnym. Roszczenie z zwrot ulgi przysługuje operatorowi w odniesieniu do każdego nr abonenckiego i będzie wyliczana według wzoru: Wysokość roszczenia = równowartości przyznanej ulgi dla okresu promocyjnego x liczba pełnych miesięcy pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczbę miesięcy okresu promocyjnego.

/dowód: umowa z dnia 1 lipca 2010 r. wraz z warunkami umowy k.22-25/

W dniu 2 sierpnia 2012 r. (data podpisania umowy przez pozwanego) pozwany zawarł z O. aneks do umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z zakupem telefonu N. (...) CZARNY oraz dodatkową kartę SIM na wymianę z rabatem w stosunku do ceny promocyjnej wynoszącym 183,27 zł. + VAT. Przyznano ulgę w wysokości 8.627,73zł. Umowa dotyczyła numeru (...), numeru konta abonentu 1. (...). Umowa została zawarta na czas określony - okres promocyjny 24 miesiące, tj. do dnia 15 października 2014 r. W okresie promocyjnym abonent zobowiązany był do nie wypowiedzania umowy, w szczególności utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta, nie dokonywania zmian planu taryfowego na plan o niższej opłacie abonamentowej, niedokonywanie zmiany abonentu. Po upływie okresu promocyjnego umowa może ulec przedłużeniu na kolejny okres promocyjny lub przekształceniu na czas nieokreślony Wysokość ulgi przyznanej abonentowi oznaczała sumę upustów udzielonych abonentowi według wartości na dzień zawarcia umowy/ aneksu/ przedłużenia okresu promocyjnego, wyrażająca się pomiędzy różnicą w cenie podstawowej (po upuście) a upust mógł dotyczyć w szczególności opłaty aktywacyjnej, opłat abonamentowych, zniżek na usługi telekomunikacyjne, ceny zakupu terminalna i sprzętu W przypadku przedłużenia lub przekształcenia umowy, zmiany planu taryfowego, operator określi nową rzeczywistą wartości ulgi poinformuje o jej wysokości abonentu (§ 2 pkt 1 i § 8). Zgodnie z §8 ust 3-4 w przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po jego stronie abonentowi przysługuje względem abonentu roszczenie o zwrot przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia: a/ zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym b/ zawarcia aneksu umowy do dnia jego rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym, c/ pierwszego dnia kolejnego okresu promocyjnego umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w kolejnym okresie promocyjnym. Roszczenie z zwrot ulgi przysługuje operatorowi w odniesieniu do każdego nr abonenckiego i będzie wyliczana według wzoru: Wysokość roszczenia = wysokości ulgi przyznanej abonentowi x liczba dni pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczba dni okresu promocyjnego.

/dowód: aneks do umowy z dnia 2 sierpnia 2012 r. k. 47-48/

W dniu 19 lutego 2014r. pozwany zawarł z (...) S.A. w W. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)2014/02/19 w ramach planu taryfowego Firma bez ograniczeń 109,00, nazwa promocji Plan korzystny dla firm. Umowa została zawarta na minimalny okres trwania umowy - 08 grudnia 2014 r. dotyczyła nr abonenckiego 1. (...), nr abonenta 509 261 731. W związku z zawarciem umowy pozwany otrzymał ulgę w wysokości 3.123,58 zł. Zgodnie z warunkami umowy w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają postanowienia Regulaminu Świadczeń Usług (...), cennika świadczonych usług telekomunikacyjnych lub regulaminy, cenniki promocji i usług promocyjnych. W warunkach zawarto m.in. zapis, że w okresie promocyjnym abonent zobowiązany jest do nie wypowiedzania umowy, w szczególności utrzymywania aktywnego numeru abonenckiego, niedokonywanie odłączenia czasowego na życzenie Abonenta, a po upływie okresu promocyjnego umowa może ulec przedłużeniu na kolejny okres promocyjny lub przekształceniu na czas określony (§3 pkt 2b). Wysokość ulgi przyznanej abonentowi oznaczała sumę upustów udzielonych abonentowi według wartości na dzień zawarcia umowy/ aneksu/ przedłużenia okresu promocyjnego, wyrażająca się pomiędzy różnicą w cenie podstawowej (po upuście) a upust mógł dotyczyć w szczególności opłaty aktywacyjnej, opłat abonamentowych, zniżek na usługi telekomunikacyjne, ceny zakupu terminalna i sprzętu (§3 pkt 2f). W przypadku przedłużenia lub przekształcenia umowy, zmiany planu taryfowego, operator określi nową rzeczywistą wartość ulgi poinformuje o jej wysokości abonenta (§3 pkt 2c). Zgodnie z §6 ust. 1 wypowiedzenie umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem niekwaśności. W dniu wypowiedzenia umowa ulega rozwiązaniu, a operator zaprzestaje świadczenia abonentowi usług telekomunikacyjnych i wyłącza kartę SIM (§6 ust. 9). Jeżeli abonent nie płaci należności za usługi w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku, operator ma prawo m.in. wypowiedzieć wszystkie umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych w ramach jednego wspólnego wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym pod warunkiem uprzedniego dodatkowego wezwania abonenta do zapłaty wymagalnych należności, które może nastąpić w każdej przyjętej formie np. SMS, e-mail, pisemnie, telefonicznie (§6 ust. 10). Natomiast zgodnie z 7 umowy w przypadku wypowiedzenia umowy w całości lub części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez abonenta przed upływem okresu promocyjnego lub niedotrzymania przez abonenta któregokolwiek z zobowiązań określonych w umowie dla okresu promocyjnego, co będzie traktowane jako wypowiedzenie umowy przez abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub rozwiązania umowy przez operatora z przyczyn leżących po jego stronie abonenta operatorowi przysługuje względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia: a/ zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym b/ zawarcia aneksu umowy do dnia jego rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w okresie promocyjnym, c/ pierwszego dnia kolejnego okresu promocyjnego umowy do dnia jej rozwiązania, gdy rozwiązanie nastąpiło w kolejnym okresie promocyjnym. Roszczenie z zwrot ulgi przysługuje operatorowi w odniesieniu do każdego nr abonenckiego i będzie wyliczana według wzoru: Wysokość roszczenia = równowartości przyznanej ulgi dla okresu promocyjnego x liczba pełnych miesięcy pozostałych do końca okresu promocyjnego / liczbę miesięcy okresu promocyjnego.

/dowód: umowa z dnia 1 lipca 2010 r. wraz z warunkami umowy k.41-45, aneks k. 49-50/

(...) S.A w W. w związku z zawartą umową i świadczeniem usług telekomunikacyjnych wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

- fakturę nr (...) z dnia 1 marca 2014 r. na kwotę 352,10 zł płatną w terminie do 17 marca 2014 r., obejmującą należności za usługi telekomunikacyjne w okresie od 29 stycznia 2014 r. do 28 lutego 2014 r. /dowód: faktura k.18/
- fakturę nr (...) z dnia 29 marca 2014 r. na kwotę 328,10 zł płatną w terminie do 14 kwietnia 2014 r., obejmującą należności za usługi telekomunikacyjne w okresie od 1 marca 2014 r. do 28 marca 2014 r. /dowód: faktura k.19/
- fakturę nr (...) z dnia 29 kwietnia 2014 r. na kwotę 140,22 zł płatną w terminie do 13 maja 2014 r., obejmującą należności za usługi telekomunikacyjne w okresie od 28 marca 2014 r. do 28 kwietnia 2014 r. /dowód: faktura k.20/

Wszystkie ww. faktur dotyczyły numeru klienta 1. (...).

W dniu 1 lipca 2014r. (...) S.A w W. wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 5.719,08 zł z terminem płatności na dzień 15 lipca 2014r., powołując się na niedotrzymanie warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W ww. notcie również wskazano numeru klienta 1. (...), nota zawierała też adnotację, że dotyczy wszystkich umów dla podanego numeru konta.

/dowód: nota obciążeniowa k.21/

W dniu 13 marca 2014 r. operator (...) S.A. w W. zbyła wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego w drodze umowy przelewu wierzytelności na rzecz powódki. W załączniku do porozumienia nr 6 z dnia 20 listopada 2014 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 14 marca 2014 r. wskazano, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność obejmująca należność wynikająca z 3 faktur VAT i not obciążeniowej wymienionych w treści pozwu

(dowód: porozumienie z dnia 20 listopada 2014 r. wraz z załącznikiem k. 55-59/

Pismem z dnia 20 listopada 2014 r. powódka zawiadomiła pozwanego o dokonanej w dniu 20 listopada 2014 r. cesji wierzytelności na jej rzecz i poinformowała, że na dzień 3 grudnia 2014 r. wierzytelność wynosi 6.539,50 zł. Pismem z dnia 3 grudnia 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności wraz z odsetkami naliczonymi na dzień 3 grudnia 2014 r. w kwocie 6.896,86 zł. w terminie natychmiastowym pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową

/dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k.61, wezwanie do zapłaty k.60/

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody w postaci dokumentów przedstawionych przez powódkę. Zgodnie z przepisem art.227 k.p.c. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności obowiązkiem powoda było przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności, by przeprowadzenie dowodów całkowicie od nich zależnych było w ogóle możliwe. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być muszą jako zawinione przez stronę./zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 13.10.2009r., sygn. akt V ACa 377/09/ Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu gospodarczym, prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontradiktoryjnego postępowania sądowego. /wyrok SN 26.04.2007r., sygn. akt II CSK 22/07/.

Sąd zważył, co następuje

Powódka dochodzi należności związanych z zawartą z pozwanym umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowana jest w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 243). Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych należy zakwalifikować do grupy umów o świadczenie usług, do których - z mocy art. 750 k.c. - mają odpowiednio zastosowanie przepisy o zleceniu (tak wyr. Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1999r., III CKN 450/98, OSNC 2000/5/97). Prawo telekomunikacyjne w sposób szczególny reguluje odpowiedzialność operatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych z jednoczesnym odniesieniem się do przepisów k.c. (art. 104 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego). Wierzyciel, zgodnie z art. 353 § 1 k.c. może żądać od dłużnika świadczenia, które zobowiązany był spełnić, a dłużnik powinien to świadczenie spełnić.

Powódka, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 6 k.c. miała obowiązek wykazać zarówno przejście uprawnień na swoją rzecz z wierzyciela, od którego nabył wierzytelność, jak również zasadność i wysokość zadłużenia. Powódka dokumentami w postaci umów przelewu wierzytelności wykazywała nabycie wierzytelności w rozumieniu art.509 k.c. oraz że powołaną umową, nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec pozwanego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew wierzytelności. Oznacza to, że nabywca może nabyć w drodze

przelewu tylko to co przysługiwało jego poprzednikowi. Ponadto, zgodnie z art.509§2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z tym prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Dlatego nabywca wierzytelności był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie za okres w jakim dłużnik uchybił terminowi płatności. Przedłożone dokumenty potwierdzają jedynie zasadność części roszczenia. Powódka wykazała wierzytelności z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych w łącznej wysokości 820,42 zł, na którą to kwotę składają się należności za świadczone usługi telekomunikacyjne, które wynikają z przedłożonych przez powoda faktur, tj.:

- nr (...) na kwotę 352,10 zł,
- nr (...) na kwotę 328,10 zł,
- nr (...) na kwotę 140,22 zł r.

Treść tych faktur pozwala ustalić, iż należności nimi objęte dotyczą opłat za świadczenie usług telekomunikacyjnych, numeru abonenckiego 1. (...) i okresów, w których ostatnie z zawieranych umów przez pozwanego dotyczyły. Suma tych należności wynosi 820,42 zł i ta kwota została zasądzona wraz z dochodzeni odsetkami ustawowymi za opóźnienie w punkcie I wyroku na podstawie art. 734§1 k.c. w zw. z art.750 k.c., art. 481§1 i 2 k.c., art.482§1 k.c.

Na uwzględnienie nie zasługiwało natomiast roszczenie o zapłatę kwoty wynikającej z dołączonej do pozwu noty obciążeniowej wystawionej przez operatora oraz odsetek naliczonych od ww. kwoty. Z uwagi na treść postanowień umów o świadczenie usług powódka winna była udowodnić, podstawę naliczenia tych należności, w tym że roszczenie w wysokości na które opiewają przedmiotowe noty obciążeniowe wystawione przez operatora oraz odsetki naliczone od ww. faktycznie są należne. Powódka winna była przede wszystkim wykazać, że doszło do rozwiązania umowy przez abonenta lub operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta tj. pozwanego, przed upływem okresu, na który umowa została zawarta i dokonano prawidłowego naliczenia kary umownej zgodnie z podanym w umowach wzorem. Powódka tych okoliczności nie udowodniła. Po pierwsze w treści noty obciążeniowej operator jedynie ogólnie powołał się na niedotrzymanie przez pozwanego warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i numer klienta 1. (...). Nie ma w niej wskazania na czym polegało niedotrzymanie warunków umowy, w oparciu o które postanowienia której z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych dołączonych do pozwu nota została wystawiona a należność naliczona. Ponadto we wszystkich umowach kara umowa zastrzegana była w razie niedotrzymania przez pozwanego warunków umowy w okresie promocyjnym, co skutkowało wypowiedzeniem umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie aprobaty, wówczas operatorowi przysługuje względem abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi. Wyliczenie wysokości tej kwoty miało być dokonywane według wzoru, przy uwzględnieniu liczby dni/miesiący pozostałych do końca okresu promocyjnego. Przy czym w postanowieniach ostatniej z umów z dnia 19 lutego 2014 r. wskazano, że wypowiedzenie umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. W dniu wypowiedzenia umowa uległaby rozwiązaniu, a operator zaprzestałby świadczenia usług telekomunikacyjnych i wyłączał kartę SIM. Operator miał prawo m.in. wypowiedzieć wszystkie umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych w ramach jednego wspólnego wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym pod warunkiem uprzedniego dodatkowego wezwania abonenta do zapłaty wymagalnych należności.

Z zapisów umów wynika zatem, że powstanie roszczenia o zwrot ulgi jest uzależnione od rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta. Dopiero przy spełnieniu tej przesłanki można byłoby mówić o aktualizacji roszczenia o zapłatę należności z tytułu przyznanej ulgi. Powódka nie przedstawiła natomiast żadnego dokumentu potwierdzającego złożenie przez którąkolwiek ze stron, operatora bądź pozwanego, oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Nie wykazała również, że do rozwiązania doszło z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Powódka nie wyjaśniła co było podstawą naliczenia kwoty kary umownej, nie wyjaśniła, z jakiego tytułu, ani w oparciu o jakie postanowienia umowy czy też przepisy ustawy wysokość tej należności została ustalona. Nadto nie przedstawiła sposobu wyliczenia, ani nie wskazała, w oparciu o które konkretnie postanowienia której z umów zawartych przez operatora z pozwanym i odnośnie której z przyznanych mu ulg i za jaki okres promocyjny (ilość miesięcy/ dni

pozostałych do końca okresu promocyjnego) naliczono karę. W tej sytuacji brak było jakichkolwiek podstaw, aby zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.719,08 zł., wynikającej z noty obciążeniowej dołączonej do pozwu.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Istotne jest przy tym, że cesjonariusza nie chroni dobra wiara, dlatego nabędzie on wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służyła ona cedentowi. Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada. Sama umowa przelewu wierzytelności, zawarta nawet w formie pisemnej, jeszcze nie oznacza, że wierzytelność, która była przedmiotem takiej umowy, rzeczywiście istniała. Zawarcie umowy cesji oznacza tylko tyle, że cedent i cesjonariusz złożyli zgodne oświadczenie woli o istnieniu wierzytelności wobec dłużnika. Niemniej jednak nie stanowi to dowodu istnienia samej wierzytelności, której powstanie musi wykazać cesjonariusz. W realiach niniejszej sprawy taki obowiązek spoczywał na powódce, a mając na uwadze zaofiarowany przez nią materiał dowodowy, Sąd uznał, że nie sprostала ona ciężarowi udowodnienia istnienia wierzytelności wynikającej z noty obciążeniowej. Powódka był reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, którego obciąża wyższy stopień staranności w zakresie podejmowania właściwej inicjatywy dowodowej. W sprawach cywilnych sąd nie jest obowiązany do przeprowadzania dowodów z urzędu mających wyjaśnić okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ciężar dowodu – zgodnie z art. 6 k.c. – spoczywa na osobie, która z danego faktu wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Z uwagi na powyższe powództwa w części dotyczącej zapłaty kwoty 5.719,08 zł i odsetek od tej kwoty należało oddalić, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku.

W oparciu o art. 339§1 k.p.c. z uwagi na to, że pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, wydany został wyrok zaoczny. Przepis art. 339§2 k.p.c. stanowi, że w przypadku gdy pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny przyjmując się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Milczenie pozwanego z art. 339 § 2 k.p.c. jest zbliżone w swych skutkach do przyznania okoliczności faktycznych (art. 229 k.p.c.). Art. 339 § 2 k.p.c. pozwala przyjąć za prawdziwe okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda, jeżeli nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy (por. orz. SN z 2 kwietnia 1973 r., III CRN 59/73, Biul. SN 1974, nr 1, poz. 4). Uznanie jednak za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach (por. orz. SN z 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142 oraz z 21 maja 1971 r., III CRN 99/71, Biul. SN 1971, nr 7-8, poz. 123; orz. SN z 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108 oraz orz. SN z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Przepis ten wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie zwalnia jednak powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa i znalazło wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok z dnia 15 września 1967 r. III CRN 175/67 OSNCP 1968/8-9 poz. 142 oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97). Sąd przyjął, że "przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości" (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 18 lutego 1972 r. III CRN 539/71 OSNCP 1972/7-8 poz. 150). Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97). Przyznanie ma ten skutek, że fakty przyznane przyjmowane są bez przeprowadzenia

dowodu, z tym jednak, że przyznanie nie może budzić wątpliwości. Czy tak jest, ocenia sąd, odnosząc przyznanie do całokształtu okoliczności każdej konkretnej sprawy. Jeżeli więc przyznanie budzi wątpliwości, sąd nie może na mim poprzestać i co do tych faktów powinno być przeprowadzone postępowanie dowodowe (tak: H. Dolecki, Komentarz do art. 229 k.p.c. Lex). Sąd jest uprawniony do oparcia się na przyznaniu, zawsze kiedy przyznanie ogólnie, prima facie, nie budzi wątpliwości (tak: K. Korus, Komentarz do art. 229 k.p.c., Lex). Przepis ten pozwala na sformułowanie tezy o dopuszczalności stosowania dyspozycji art. 229 k.p.c. do przypadku przyznania niebudzącego wątpliwości z materiałem procesowym zgromadzonym w aktach sprawy. (tak: T. Demendecki, Komentarz aktualizowany do art. 229 k.p.c., stan prawny na 23.10.2011r., Lex). Jeżeli przyznanie budzi wątpliwości, sąd nie może na mim poprzestać i co do tych faktów powinno być przeprowadzone postępowanie dowodowe (tak: H. Dolecki, Komentarz do art. 229 k.p.c. Lex). Z uwagi na to, że twierdzenia powódki, co do żądania zapłaty z tytułu ostatniego powołanego dokumentu – noty obciążeniowej - budziły wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione w oparciu o materiał dowodowy zaoferowany przez powódkę, żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu jak w pkt III wyroku orzeczono na podstawie 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 100 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 82,00 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 1.200,00 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu kwoty 6.539,50 zł , a ostatecznie utrzymał się z żądaniem w wysokości 820,42 zł, co oznacza, że wygrał proces w 12,50 %. Tym samym powodowi należy się zwrot 12,5% kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, czyli kwota 182,37 zł. Pozwany zaś nie poniósł żadnych kosztów, stąd należało rozdzielić koszty procesu w takim samym stosunku, o czym orzeczono jak w pkt III wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt IV wyroku orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny